

KRJELA 28

Klub mladých autorov
pri Liptovskej knižnici Gašpara Fejérpataky-Belopotockého
(Žilinský samosprávny kraj) v Liptovskom Mikuláši

Radka Berešíková

* * *

Nie sú
Premárnené
Rána
Nie sú premárnené
Noci
Keď v zdanlivej
Nečinnosti
Zachytávam
Do síta svojho
Srdca
To najcennejšie
Tvoj Hlas

* * *

Pole
Na poli
Kvet
Na kvete
Včela
Roj a úľ
Včelí rod
Včelár
Rodina
Mlieko
A med
Puto
Láska
Nenávisť
Vzťahy
Ľudstvo
Štáty
Kontinenty
Zemeguľa

Vesmír
Atlas
Prst v atlase
Hory a lúky
Pole
Kvet

S venovaním

Položiť ruku na teba
Očami vykričať všetko
Ty mlčíš
Premáhaš v sebe
Parižsky splín
Prší ti duša
Nie je to
Prietrž, purpurový
Lejak bije
Ťa krupobitie
Svoje sny
Zbieraš
Z tvrdej dlažby
Vo mne
Živá voda
Lepím ti
Kridla
Pristaneš vo mne
Odovzdáš mi
Slzavý úsmev
Pravdivé klamstvo
O sebe
To sa stáva
Aj iným

***

Oznámim
Keď
Budem
V tom
A bude
Sa na čo
Pozerat'

Oznámim
Keď
Sa narodí
Nové
Dieťa
Z môjho
Srdca

Oznámim
Keď
Sa nadýchнем
Života
Vydýchнем
Na vás
Dúhu
A rozpršia
Sa ruže

Oznámim
Prilet
Papierového
Bociana

Ako
Anjel
Stojí
Na stráži
Ja stojím
Pred
Bránou

Zima

Obesené slnko na oblohe
Sa blahosklonne usmieva

Iba
Tušená

Oznámim
Zaklopem
Vstúpim
V šume krídel
Ospalá nádej

***

Nepadá
sneh
a
neštípe mráz
slnko je
stále
námesačné
a nik sa
nespýta
čo ďalej
čakajú zázraky
chcú aby
padala jedna
malá hviezda
a za ňou
ešte väčšia
chcú híkať
nad
maľovaným
slovom
chcú spadnúť
do mojej duše
a tam
dolu v studni
som ja
bez vody
aj
bez vedra

Spoza holých konárov

Ľudia sťahovaví
Okradnutí o leto
Odlietajú
Do teplejších srdc
Čakám tvoj nenávratný
Zvrat
Do rodnej pôdy môjho
Chráneného územia

Skrehnutí bezdomovci
Sa chytajú za špinavé
Ruky a čisté= svedomie
Statočných ľudí
Im prisype zopár drobných
- biela skryje špinu farizejstva

A na zamrznuté slzy padá
Nádej – labute na jazere
- dezilúzia vernosti až po
Utopenie

God bless you
Zakrákajú verní
A odletia za jarou
A po čase príde
Ochladenie
Koľká zima
V poradí
Zmrazila
Môj úsmev

Nad'a Kubányová

* * *

Som ako trinásťhlavý drak –
hodený Popolvárom po krk do zeme
Duté tlamy cvakajú zubami naprázdno
šľahajúce ohne neroztavia skalu

Všetka moja snaha je márna –

–

Mlčím skrytá pod pomlčkou

Vyskočím zo zeme, revem,
keď mi tnú hlavy jednu za druhou
na vzduchu tuhnúce, chladnúce hlavy

Som ako Popolvár
zachraňujem svojich šikovných bratov –
ešte aj princezné pre ne získam
Ni vláska na hlave mi nik neskriví
Ni krk nik nepodreže

Stanem sa kráľom a spolu s kráľovnou budeme
šťastne žiť
ak sme už nepomreli

20.10.08

Jedovatá slina na päty mi stúpa
Na úpäť háďa za závrat ma chytá
Dýcha-dýcha svojím jedovatým dychom
Liahne sa z vajca, blčí ticho-ticho

Som sama na strome
Vrabec ma obďúba
Len na stopke visím
Prezretá, zahnívam?

Ticho-ticho
Počujem len tlkot, úder, pád,
Kto ma zdvihne zo zeme
Triafam vodopád,

– odnesie ma, odnesie

kým napočítam do päť
jedendvatrištyri
kyslík, rýchlo, kyslík

Číre kvasenie

Buble to, bujnie to
Chytá ma za plece
Kvári ma, hryzie ma
Už to viac nezniesiem

Strháva, obmotá,
Odlepí od zeme,
Hojdá jak v páperí,
Svoji nebudeme

Ja za mak, ty za dva,
Sme hruška s jablkom
Ja striga, ty cesnak,
Zjedz si ma omylom.

Odkryjem sa s'ľa zem,
Trochu ma obnažíš,
Ty hrabeš, ja hrabem,
zhryzení listami.

Ja jeseň, ty pieseň,
Do snehu zapadnem,
Schytíš ma, oteplíš
Topím sa, nebudem.

28. 10. 2008

Pane, odkry moje chyby, kráčajú cez lávku, ešte držia rovnováhu, kýva ich však zo strany na stranu, nehodné sú rieky, čo tečie pod nimi, chcú len do nej spadnúť, zmyť zo seba viny.

Šmyk, padajú dole, vlny ich zachytia, hojdajú a nesú, blízko vlnobitia, Hojdajú a nesú, šumia na hladine, kým sa nerozbijú o skalné útesy.

Zamdliavam, omdliavam, onemievam, černiem,
Hrabú ma zo zeme, s lístím jedno som,
Už kypím, kyprá v tichom, vzdušnom hnití.

Stanislav Jobb

Obesená láska

Kedysi som písal ľúbostné verše o LÁSKE,
ale tie časy sú preč, tá doba ľúbenia pominula sa,
ty len prikladáš vrásku k ďalšej vráske,
a ja som vlastnými rukami zavesil kamene na blankytné nebesá.
Ja nahor po tých veršoch šplhal som sa, hoc kamienok v topánke ma tlačí,
raz na vrchol k láske dostanem sa,
po ostatných veršoch štvoram sa nahor po dolorickom plači,
a ten plač ako hrom odráža sa o tie nebesá.
Ale ty nesmieš sliziť, ty prosím neplač,
ja už viac nie som ten, čo priateľstvo mal, ja nie som zlodej vlamač!,
vieš, ja už nie som ten, čo by priniesol opäť na oltár priateľstvo, to ja
nezmením
a vedomie, že tá neistota ma skántri, tá vec vo mne pení!
Ja nie som ten, čo ti už na krídlach veršov prinesie zopár usmiatych
prekvapení,
len smútok na mňa spoza rohu svojou nabitou hlavňou mieri,
a ten cynik – smútok – štvoram sa čoraz vyššie a zberá sily,
o všetkom inom spieva, len nie o tom, čo chcem, o sne o mieri,
lež on spolu s bôhom na vrchole týchto veršov tú lásku obesil!!!
My už vtákom nemáme čo závidieť,
táto modlitba stratila krídla tak ako FÉNIX nemohol k ohňu doletieť
a preto bez prestania je tá obloha rozdupaná kopytami žrebcov,
spolu s FÉNIXOM sa stratili v hukote tých dupotavých tancov.
Toto sú verše ustavičných pádov z vrcholu,
na ktorom na mňa úpenlivo obesená LÁSKA mĺkvo volá,
hlboký je, ak ho čítaš, je aj tento pád,
tak medzi riadkami vyčítaš, že mám ťa fakt úprimne rád.
Lež ty nenačúvaš kriku obesenej lásky,
ty spoza neistoty hráš hru spoza nepriehľadnej masky,
ty lež sa nikdy nepozrieš do očí tej, čo obesila LÁSKU, do očí smrti,
preto sa táto veža z veršov do seba zrúti.
To nie len táto veža padá tam, kde ja a môj nárek rachot veršov hluší
a zlieva sa dovedna, kde sa kuje oheň a krv,
ten pád zatriasol v čítajúcej duši,
lež ty si ostala chladnou skôr, ako sa zrútila, už dávno pred tým ako prv...
Ten lomoz by zobudil aj umierajúceho na smrteľnom lôžku,
aj by rozžiaril hviezdy, keď by bol slnečný deň,
do mojich mĺkvych pier už viac bozk nevstúpi, ani keď rty našpúlím trošku,
to sa nezmení, bo to isto viem.
Ďalší deň sa opäť pustím do písania smutnej básne
o QUASIMODOVI, čo ťa ľúbil moc a strašne,

čo rykotom mĺkvo plakal a pri prvom náznaku lásky, pri jej lúči
sa celkom zatratil, ó, táto báseň ma mučí a dúfam, že ma aj zmučí.
A každý čitateľ medzi veršami by sa chcel tou ESMERALDOU stať,
ja však tej ESMERALDE som bol asi opozitum, asi nenávidený protiklad,
ja však nie som hrdinom z románu, čo ľúbil ESMERALDU až do smrti, až do
konca,
snáď nie som ten, čo by sa vzdal tohto dupotajúceho tanca?
Preto dnes, moja ESMERALDA, čo nikdy s tichým bôľom nesúhlasila,
zahodme studené vojny a zakopme násilia,
nájdime si koráb v mori neskutočnom úplne inom,
čo nás opojí, teba šampanským a mňa purpurovým vínom.
A keď svit hviezd nám nad nespleteným oceánom začne svetelnú čiaru
pliešť,
tam pod ich svitom ti natrhám kyticu tých najjagavejších hviezd,
budeme sa plaviť na krídlach korábu, veršov aj na tomto hviezdnom
rozhovore,
čo bude nezlomné, hlboké a čierne ako to more.
Veď to, čo si spletieme z kytíc hviezd, tú jagavú zvesť,
pochopíš, že nemám čierne myšlienky a že ťa nechcem zviest',
a keď tie hviezdy z tých kytíc nad ránom tíško zhasnú,
len v sne si tíško povieme, akú sme mali noc jagavú a krásnu...
Z toho medzi riadkami vyčítaš, že som nič nerozdelil, že mám srdc dvoje,
a všetko som z veršov vytepal, všetko skutočné aj vymyslené,
to všetko boli obeť a nie len cez verše moje,
to, že som prebolel z LÁSKY k jednej žene.
Po tých veršoch zrútených mizne tíško jagot hviezd odrazu,
a aj svet, čo som opísal v básňach, na ten TY zabudneš vzápätí.
Že samota a obesená láska tu šíria nákazu,
v poryvoch veršov, čo sú v neustálom napätí.

Obesená láska (part two)

Raz, až budem životom unavený a viac písané slovo písať chcieť nebude sa
mi,
a ako tvoje usmiate ruky mi budú lámať túto vetu,
snáď jeden sonet sa bude váľať po zemi,
ten posledný sonet bude o tom, po čom som túžil, po láske k žene a k svetu,
hoc napriek zákazu sa prihováram k TEBE cez verše bez cudzieho vedomia,
tie nepovedané hovory budú snáď letieť aj celý svetelný rok,
ja opäť zákazu sedím a píšem do bezvedomia
a zas ma mučí vagón nedopovedaných otázok.
Pri každom slove, čo sa vyleje na papier, sa do mňa ten pocit vláme,
to, čo mám zakázané, to sa na hrane dýky aj veršov, to sa tupo láme,
ja však ako gladiátor nepoužívam dýku v mene brutality,
ale tou dýkou sú slová spletené do veršov, čo slúžia iba LÁSKE a sú
obrazom intimity.

Nuž často mi vyčítali ako „prekliatemu básnikovi“,
že radosť sa vytratila z veršov mojich a že smútok sa tam zarezal ako heroín
v ihlách,
že radosť moje slovo v básni už viac nikdy nevysloví,
že som ako gladiátor a srdce vrhám v boji v prvých líniách.
Veď vieš, že celý môj doteraz spoetizovaný text,
ten nemôžeš vypíť a prečítať na ex,
ale mám pocit, že v tom texte nikto nevyčítal moje ubolené pravdy,
bo nie som gladiátor, koho meno by vytesali do skaly,
mám pocit, že všetky opísané slzavé krivdy
už dávno na tej skale zvetrali.
Však moja spisba bez lásky už nebude iná,
to pre „OBESENÚ LÁSKU“, snáď preto, že to nie je ničια vina,
ona v poryvoch vetra do plachiet oprie sa,
zaháša iskry, proti zákazu ona ten oheň rozduchuje,
nikdy nebudem počuť z jej úst: „priateľ, prosím, vráť sa“,
iba slzavo ťa oplače v smrečine pod korunou voňavej tuje.
A keď sa opýtaš, kedy sa ozve radostná tónina tvoja,
kedy vyvríe chladný prameň v rozpálenej púšti,
kedy tá neistota sníme prst z nažhavenej spúšti
a kedy sa všetky bóle zhoja?
Neviem, či mám sil, bo vo mne ten gladiátor umrel, už nie som slák,
bo preto asi v mojej poézii radosť nerozozvučí tak ako husiel sa už nikdy
nedotkne slák,
tie husle sú bez sláku mĺkve a ja ten slák beznádejne hľadám,
a po týchto veršoch iba stopa smútku v čitateľovej duši zostane,
ty ich asi čítať nebudeš, preto to neviem, či sa to dozvieš, iba to
v hádankách hádam,
písal som kedysi s vervou a láskou tak oddane,
nikdy som sa neznížil k špinavosti a ku krutým zradám,
lež ver, vždy ma bude bolieť tá strata a ten smútok na veky vo veršoch
ostane.
A z tých smútkov sa natíska na pery jedna otázka,
tú čo kladie PRIATEĽSTVO, keď ho stretne LÁSKA.
*Pýta sa láska priateľstva: „Čo tu robíš, keď som tu ja?“ A priateľstvo len ticho
odpovie: „Som tu, aby som utieralo slzy, ktoré ty spôsobíš.“*
Jednotaj sa pozerám na tie slzy ušlé,
načúvam tým tónom, čo nezaznejú, bo slák nemá husle,
na LÁSKU, čo okolo mňa prešla a cez ňu radosť akoby na trampolíne
skákala
s akousi predtuchou vpísanou do veršov, že s ňou zle pochodíš,
hoc tie ušlé slzy nikdy nevpije tá vec v hrudi, tá skala,
no sladké rýmy, čo skrýval srdca môjho tiš.
Hoc som ako Baudelaire „prekliaty“ a zahnaný do kúta,
tie ušlé slzy sa odplavili a neostalo nič, ani trilkot s jarými lastovičkami,
hoc som nemal holubicu, čo hrkúta,
predsa som musel vyrieť tieto rýmy mojimi ústočkami.

Hoc som bol veľmi nepochopený, to je fakt,
oproti však mojim veršom som nemohol sa, nemohol rovnať s krásou tvojou,
aj tak naďalej z nich cítiť vlnu a príboj nepokojov,
však v nich je vytesaný jeden holý akt!
To, že báseň o LÁSKE nikdy nenapíšem viac radostnú, bo stojím tu nahý,
lež nie som ten slák, čo cez tóny básne vytvorí krásne duševné vzťahy,
veď viem, že ani svojím veršom tak radostne malým,
nikdy nebude ten verš zobať bozky s TEBOU tých sladkých malín,
neviem, ako sa báseň uberať bude, po akej čiare,
no viem, že tie maliny nebudem chutnať v objatí a v páre,
ja nie som ten, čo by mal stáť nad slnkom a nad hviezdami, čo sú hore nad
tými,
ja som len ten, čo tu skladal na papier „prekliate rýmy“...

Krjela. Časopis Klubu mladých autorov pri Liptovskej knižnici Gašpara Fejérpataky-Belopotockého (ŽSK) v Liptovskom Mikuláši. Číslo 28. Autori tohto čísla: Radka Berešíková, Naďa Kubányová, Stanislav Jobb. Zostavila: Anna Ondrejková. Vydala Liptovská knižnica Gašpara Fejérpataky-Belopotockého (Žilinský samosprávny kraj) v Liptovskom Mikuláši. December 2008.